

Život Emanuela Swedenborga

Swedenborg nikdy neusiloval o založení náboženské sekty nebo církve a tak zůstával anonymním autorem svých theologických prací až do roku 1759. V tomto roce se přihodila ve Švédsku nehoda, která ho učinila populárním a která nakonec vedla i ke spojení jeho jména s neobvyklými theologickými pracemi, zejména s *Nebem a Peklem*. V červenci 1759, v městě Gothenburgu, které je vzdáleno asi 480 kilometrů od Stockholmu, byl Swedenborg s přáteli na večeři v domě bohatého místního obchodníka Williama Castela. Během jídla Swedenborg zblednul a zneklidněl, vyšel na chvíli do zahrady a pak se vrátil se zprávou, že ve Stockholmu, nedaleko jeho domu, začal velký požár. Řekl, že požár se rychle šíří, a projevil strach o některé své rukopisy, které má v domě. Konečně, v osm hodin večer řekl s úlevou: "Díky Bohu! Požár byl uhašen tři domy od mého!"

Přítomní byli Swedenborgovou zjevnou jasnozřivostí velmi zaujati, ale také zneklidnění, protože někteří měli ve Stockholmu domy nebo přátele. Ještě ten samý večer jeden z přítomných mluvil o příhodě s místním guvernérem, který požádal Swedenborga, zda-li by mu mohl vylíčit celou událost. Druhý den, v neděli, Swedenborg poskytl guvernérovi detaily o původu a šíření požáru a o prostředcích, kterými byl uhašen. Zvěst o údajném požáru se rychle šířila po Gothenburgu a stala se všeobecným námětem rozhovorů.

Zpráva s detaily o požáru přišla z Obchodní rady ze Stockholmu až v pondělí večer." Protože byla shodná se Swedenborgovou, vzbudil se všeobecný zájem o jeho osobu, a nedlouho potom také vešlo ve známost jeho autorství *Nebe a Pekla* a *Nebeských tajemství*. Nejruznější prominentní lidé se chtěli potkat s mužem, který tvrdil, že je schopen vidět do duchovního světa, a začali referovat o Swedenborgovi a jeho životě. Ti, kteří ještě neměli příležitost s ním hovořit, se přikláněli k názoru, že se pomátl. Po setkání a rozhovoru ho však naopak shledali naprosto rozumně myslícím. Často pak skončili v rozpacích, když nechtěli přijmout jeho tvrzení, ale přesvědčili se o jeho duševním zdraví.

Na jaře příštího roku se přihodila jiná událost, která zjevila další Swedenborgovy neobvyklé možnosti. Vdova po holandském vyslanci Mme de Marteville se začala zajímat o Swedenborgovu údajnou schopnost mluvení s duchy, protože doufala, že by jí mohla pomoci v praktickém problému. Dostala od klenotníka vysoký účet za provedené služby, který měl její manžel zaplatit ještě před svou smrtí. Byla si téměř jista, že manžel účet zaplatil, ale nemohla najít účtenku. Swedenborg souhlasil, že se zeptá jejího manžela, pokud ho uvidí v duchovním světě. O několik dní později jí Swedenborg sdělil, že potkal jejího manžela a on mu řekl, že manželce sám poví, kde je potvrzení schováno. O osm dní později měla Mme. de Marteville sen, ve kterém jí manžel řekl, aby se podívala do zvláštní zásuvky v psacím stole. Udělala tak a objevila nejenom účtenku, ale i diamantovou sponu, kterou postrádala. Příští ráno Swedenborg vdovu navštívil a dříve, než mu mohla říci o svém snu a objevu, sdělil jí, že minulou noc měl opět rozhovor s jejím manželem. Ten mu oznámil, že už manželce o tom, kde má hledat ztracené potvrzení, pověděl.

Ještě více překvapující byl případ „Královnina tajemství.“ Na podzim roku 1761 hrabě Ulric Scheffer pozval Swedenborga na královský dvůr navštívit královnu Lovisu Ulriku. Ta se také začala zajímat o Swedenborga, protože slyšela zvěsti o jeho různých schopnostech. Královna ho požádala, zdali by mohl hovořit s jejím zesnulým bratrem Augustem Williamem, který zemřel před dvěma lety. Swedenborg souhlasil a o několik dní později přišel do královské rezidence. Daroval královně některé své knihy a pak jí v soukromé audienci v odlehlém koutě pokoje pověděl tajemství, kterým byla ohromena. Později prohlásila, že pouze její bratr mohl vědět, o čem jí Swedenborg vyprávěl. Případ se stal široce známým a diskutovaným ve švédských společenských kruzích.

Tyto tři příklady Swedenborgových jasnozřivých schopností, společně s dalšími menšími událostmi, snily jeho slávu. On však žil a pokračoval ve svém studiu jako dříve, jen zvědaví lidé často jeho práci přerušovali. Mnoho jich dychtilo potkat se s mužem, který v tichosti a rozumným způsobem prohlašoval, že je schopen mluvit s anděly.